

נצוי"ב ויצא

בראשית פרק כח, טז-יז

(טז) וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר מֵהַנּוֹרָא הַמְּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם-בֵּית אֱ-לֹהִים וְזֶה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם:

העמק דבר בראשית פרק כח

אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי. כמצטער על שישן באותו מקום שהיה שם התגלות שכינה, וטוב היה יותר להרבות באותה שעה שם בתפלה ובקשה בהקיץ:

(יז) ויירא. התבונן עוד על המקום שמרגיש מורא המעלה, ומזה הבין עוד שהמקום מקודש להשראת שכינה, על כן ויאמר, מה נורא המקום הזה. מדוע אנכי נרגש בו:

אין זה כי אם בית א-להים. מקום מסוגל לתפלה כבית א-להים, על כן אפשר גם עתה להתפלל ולעשות מה שעליו, והרי זה דומה לאחד שהולכיהו ע"י המלוכה למקום מאסר ולא ידע כלל איה אפוא הוא יושב, וחושב בלבו אילו היה המלך מזדמן לכאן היה מתפלל לפניו ומסדר טענותיו, אבל עתה למי ידבר ויצעק, ואח"כ אירע שהיה ישן ובעמדו הודיעוהו שעבר פה המלך, והיה מצטער הרבה על זה שישן בשעה שהיה מסוגל לקוות ישועה ורחמים, ואח"כ התחונן דעתו עליו והתבונן שהמקום מאוים על העומדים שם לשמור כנהוג, והבין מזה כי כאן המלך מצוי, על כן צעק וביקש עד שישמע המלך, כך היה יעקב ביציאתו לחו"ל מקום שממה מעניני קדושה, כמה לבו ובשרו לא-ל חי, והנה הזדמן שעת הכושר לראות עוזו וכבודו בחלום, והרי ישן באותה שעה וכפל צערו, עד שהתבונן שהמקום מאוים ומקודש גם עתה, ועשה מה שעשה: